

A dispărut un personaj

Pe scenă, murind, poate ar fi fost purtat pe seut, în viață a murit (ca într-un final de film) în brațele unor colegi, mai vîrstnici ca el: „Michel Simon, Charles Vanel și Claude Dauphin. Turnau împreună în Italia un film după celebra nivelă a lui Dürrenmatt „Panu de automobil“.

Ce teribil careu de ași ar fi fost ! Dar unul din ei a ieșit din joc...

La 67 de ani, Pierre Epinasse (numele adevărat al lui Brasseur) era unul din cei mai cunoscuți actori ai Franței, ai Europei. Noi cei care l-am văzut numai în filme, visăm să-l vedem mai ales pe scenă. Admirîndu-l în „Suflete în ceață“, „Copiii paradisului“, „Porte des Lillas“, tinjeam după Kean, Fălstăff, Don Juan, după actorul din piesele lui Claudel, Anouilh, Sartre, Pinter. Se spune că l-au făcut celebru palmele pe care le primea de la Jean Gabin în „Suflete în ceață“, palme care i-au adus galonul de vedetă. Mai exact l-au făcut celebru zimbetul trist, capul de uriaș mirat, voluptatea baudeleriană a durerii și a autoflagelării. A fost și un copil teribil al nopților pariziene, unul din ultimii sacri boemi. A murit așteptînd ultima sticlă de șampanie, pe care o comandase în camera de hotel.

Aragon spunea despre el: „Pierre n-are defecte, are numai nebunii“... Brasseur, care entuziasma criticii, făcea să delireze publicul, și scandaliza viața de noapte a Parisului, declara că: „familia Brasseur e pe scenă din 1820“ — vrînd să sublinieze — astfel că atit hunicul cît și tatăl său fuseseră actori.

A rămas un Claude Brasseur, moștenitorul numelui și al tradiției... Brasseur tatăl s-a recunoscut totdeauna în Brasseur fiul... Odette Joyeux — fosta sa soție — spunea: „Cu Pierre Brasseur a dispărut mai mult decît o personalitate : un personaj!“.

